

၂၁၆

အိပ်မက်ဦး၌ဖူးပွင့်စေ

အခန်း(၁)

ကားပေါ်ကိုတက်ပြီးမှ နောင်တရသွားချင်သည် ။ Aircon bus ဆိုတာကြောင့် ကသောကမျော တက်လိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ထိုင်စရာ ထိုင်ခုံနေရာတောင် တစ်နေရာမှ မရှိအောင် ခရီးသည်တွေ ပြည့်လို့ နေသည် ။

ပုံသေယာဉ်စီးခ နှစ်ရာ သုံးရာဆိုတော့ ချောင်ချောင်ချိချိ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ ထိုင်ခုံနှင့် စီးရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည် ။

တက်ပြီးမှ ပြန်ဆင်းလို့ လည်း မကောင်းတော့တာမို့ တန်းကလက်ကိုင်ကွင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။ တော်သေးသည် ကဂိတ်မှာ တမေ့တမော ရပ်မနေသေးတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ နေရီနှင့်ချိန်းထားတာ သုံးမိနစ် နောက်ကျနေသည် ။ အာရုံထဲမှာ နေရီရဲ့ မကျေမနပ် နှုတ်ခမ်းလေးစုနေမည့် မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည် ။

စိတ်ထဲကပဲ ပင့်သက်မောလေး တစ်ချက်ရှိက်ရင်း နေရီနှင့် တွေ့လျှင် ကျေနပ်အောင် ချော့မော့ဖို့ တွေးနေမိသည် ။

လှသည် ဆိုသော မိန်းကလေးတွေထက် နန်းနေရီက ပိုလှပါသည် ။ နုညက်အောင် လှပချောမောသလောက် မာနကလည်း ခေါင်ခိုက်နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကိုပဲ သူရုန်းမထွက်နိုင်ပဲ ငြိတွယ်သွားခဲ့၏။

အလှမာန်ကော ဓနဂုဏ်မာန်တွေပါ ဆင့်ကာ နေရီ သူ့အပေါ် နွဲ့ဆိုး ဆိုးချင်သည်။ ချိန်းလို့ နောက်ကျလျှင်လည်း စိတ်ကောက်သည်။ အလို မကျတာတွေလျှင် ကြာလျှင် စိတ်ကောက်သည်။

ဒီလိုနှုတ်ခမ်းလေးစူကာ စိတ်ကောက်တာတောင်မှ အလှတရားတို့ တစ်ချက်လေး မပျက်ယွင်းသွားတာမို့လည်း သူ မက်မောနေမိခြင်းပဲ လား မသိ။

အတွေးတို့ လွင့်ခနဲ ပြန့်သွားစဉ်မှာ ပဲ အဲကွန်းဘတ်(စ်)ကားကြီးက ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်သွားပြန်သည်။ ထပ်တက်လာသော ခရီးသည် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

အညှီရောင်ဆံပင်တွေက ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ဝဲကျလျက် လက်ထဲမှာ က ဖိုင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့်မို့ သူ အတတ်နိုင်ဆုံး နောက်ဆုတ် ရှောင်ပေး၏။

"ဟာ ကွာ"

ရှောင်ပေးကာမှ သူ့ရှုးဖိနပ်ထိပ်ဦးကို သူမ တည့်တည့်ကြီးကို နင်းချ ပစ်သည်။

"ဆောရီး"

စကားလုံးလေး နှစ်လုံးနှင့် တောင်းပန်လိုက်တာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ကို တစ်ချက်လေးတောင် မော့ကြည့်တာ မဟုတ်ပါ။ သူမစီးထားတာက စလစ် ပါ ခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးလေး ဖြစ်သည်။

သူ့ရှုးဖိနပ်ပေါ်မှာ သူမ ခြေညှပ်ဖိနပ်ရာ ဖုန်မှုန့်လေးတွေ တင်ကျန် ရစ်ခဲ့တာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်ကထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကွာ ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ"

ပြောင်လက် သန့်ပြန့်နေအောင် ပွတ်တိုက်ထားသည့် ရှူးဖိနပ်ကိုမှ တက်နင်းသွားတာကို သူ မကျေမနပ်ဆိုမိတော့ သူမ အကြည့်တွေ စူးခနဲ သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ။

အညိုရောင်ဆံပင်တွေကြားမှာ မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်နေပေမဲ့ ဘာမှ ခြယ်သမထားဘဲ ချွေးတွေကြောင့် ပြောင်လက်နေတာကို သူ ရွံရှာသွားမိ၏။ ဒါ မိန်းမတဲ့ လား။

ရုပ်ကလေးက လှချင်သလောက် မပြင်မဆင်နဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခ ထွက်လာပုံက အတော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းသည်။ ။ နားသယ်စပ်မှာ စို့နေသော ချွေးစတွေကြောင့် ဆံနွယ်တွေတောင် ကပ်ငြိနေသည်။ ။

ဦးပုညရဲ့ ရေသည် ပြဇာတ်ထဲက စိတ်ပျက်အောင် လှလိုက်ပါတဲ့ မရေသည် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့။ ။

သူချက်ချင်း အကြည့်လွှဲပစ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက တစ်ရှူးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ခါးကိုကိုင်းချကာ ဖိနပ်ဦးက ဖုန်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

အသုံးပြုပြီး တစ်ရှူးလေးကို နှာခေါင်းရုံ့ကာ ကားတံခါးအနီးမှာ ချိတ်ထားသော အမှိုက်ပုံးငယ်လေးထဲ သူ ပစ်ထည့်လိုက်တာကိုလည်း သူမ ငေးကြည့်နေမှန်း သတိထားမိသည်။ ။

သူမနှင့် နည်းနည်း ထပ်ဝေးအောင် တံခါးပေါက်အနား ရွှေ့ရပ်တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်သွားတာ မြင်သည်။ ။ ဘာပြောတာလဲ အသေအချာ မကြားပေမဲ့ ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု သူမ မျက်ဝန်းတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးက ဘာသာပြန်နေကြ၏။

ထင်ချင်သလို ထင်ပစေတော့။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဖြစ်သလို နေတဲ့

သင်းကလေးပုံစံကို မြင်ကတည်းက အော်ဂလီဆန်ချင်နေတာ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သီချင်းသံလေး ပေးမြည်လာသော ဟန်းဖုန်းကြောင့် သူ့အာရုံတွေ သူမဆီက ပျောက်သွားခဲ့ကာ ဖုန်းလေးကို ထုတ်နားထောင်လိုက်ရ၏။

ထင်သည့်အတိုင်း နေရီဆီက ဆက်တာ ဖြစ်နေသည် ။

"ဟယ်လို နေရီလား"

"ဘွဲ့ ယူ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ တို့ ကို အရူးလုပ်နေတာလား"

ဒေါသသင့်နေသော နေရီအသံ စူးစူးလေးကို ကြားရုံနှင့်ပဲသူ ပျာယာ ခတ်သွားခဲ့သည် ။

"ဟာ မဟုတ်ဘူး နေရီ၊ ကိုယ့်ကား လမ်းမှာ ပျက်သွားလို့ အဲဒါ"

"ဘွဲ့ ရှင်အကြောင်းပြချက်တွေ မပေးနဲ့ ၊ ဒါဆိုလည်း စောစောစီးစီး ဖုန်းဆက်ပြောပါလား၊ တို့ ကဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာ ဘယ်လောက် အောက်သလဲ"

နေရီ မျက်နှာကို ပြေးမြင်ရင်း သူ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။ တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ အပြစ်။ နေရီဆီကို အရင်ဆုံး ဖုန်းဆက်သင့်သည် ။ မဆက်ဖြစ်ခဲ့တာလည်း နေရီကို အလေးထားလို့ မဟုတ်ပါ။

ဝပ်ရှော့က မဂ္ဂနစ် စက်ပြင်ဆရာက ခဏလေးစောင့် မိနစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း ပြီးမည် ဆိုတာကြောင့် ယုံကြည်ကာ စောင့်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်သွားခဲ့၏။ ဒါကို ပြောပြရင် နေရီ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားမှာ စိုးတာကြောင့် သူမဆက်ရဲခဲ့။

"ဘွဲ့"

"ဟင် ဘာလဲ နေရီ"

"ယူအသံ မကြားရလို့ ငုတ်တုတ် သတိလစ်နေပြီလားလို့ ခေါ်ကြည့်တာ၊ အခု ယူ ဘယ်မှာ လဲ၊ တို့ ဒီမှာ ဆံပင်တွေ ဖြူသွားတဲ့ အထိ ထိုင်စောင့်နေရမှာ လား"

"ဟာ နေရီရယ် ကိုယ် အခု လာနေပါပြီ။ ဟို နောက်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ရောက်ပြီနော်"

နေရီ အရမ်း ဒေါသထွက်နေတာမို့ သူ ကသောကမျော တောင်းပန်ရင်း လေချိုသွေး ချောနေမိသည် ။ နေရီကိုပဲ အာရုံရောက်နေတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိနိုင်ခဲ့။

"ဘွဲ့ ရှင်ပြောသလို ငါးမိနစ်မှ မရောက်ရင် တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော"

"သေလိုက် လဲသေပစ်လိုက်စမ်း"

"ဘာ ရှင် ရှင်"

"ဟာ မင်း မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

ဘွဲ့ အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်ကိုလှည့်တော့ စောစောက သူ့ဖိနပ်ကို နင်းခဲ့သော ကောင်မလေး အနားမှာ ရောက်နေ၏။

"ဘာလဲ ရှင့်ကို ဘာပြောလို့ လဲ"

"ဟာကွာ ဒီမှာ နေရီ နေရီ ဟာ ပြဿနာပဲ"

နေရီဆီက ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်က နေရီနှင့်သူ ဖုန်းပြောနေတုန်း ဒီမိန်းကလေး အနောက်ရောက်လာကာ အော်ပြောသည့်စကားကို နေရီ အသေအချာကို ကြားသွားတာ ဖြစ်သည် ။

နေရီ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်သွားမည်ဆိုတာ သူ ပြေးမကြည့်ဘဲ

သိလိုက်၏။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ မင်းစကားသံတွေ ငါ့ဖုန်းထဲဝင်သွားတော့ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပြီကွ"

"ဘာလာကြောင်နေတာလဲ ဒီမှာ ကားမှတ်တိုင် ကျော်သွားလို့ ကျွန်မ နဲ့ စပယ်ယာနဲ့ ပြဿနာတက်နေတာ ရှင်က တစ်မှောင့်"

"ကဲ ကဲ အစ်မလေး ရောက်ပါပြီ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဗျာ မှတ်တိုင်ပါတယ်ဆိုတာ အစ်မ ပြောသံ ကျွန်တော် မကြားလိုက်လို့ ပါနော်"

စပယ်ယာလေးက သူမကို တောင်းပန်နေသည် ။ သူမက သူ့ကို ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ရင်း

"ဒီမှာ ဒါ ခရီးသည် တင် ဘတ်(စ်)ကား၊ ရှင့်ဘာသာ ဟန်လုပ်ပြီး ဖုန်းတကိုင်ကိုင်နဲ့ လာဇယားတွေ ထွင်မနေနဲ့ ၊ ဒီက လုံးဝဆောရီးပဲ"

"ဟာ မင်း"

ကိုယ့်ကိုတောင် လူပုံအလယ်မှာ နှိပ်ကွပ်သွားပြီးမှ သူမ ကားပေါ်က သုတ်ခနဲ ဆင်းသွားသည် ။

ရှက်ဒေါသတွေနှင့် သူ့မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီလျက် အံကြိတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကားပေါ်က ခရီးသည် တွေ အကြည့်တွေက သူ့ဆီမှာ ပြီးစိစိ ရောက်လာနေတာ သတိထားမိတော့ လူက ပိုလို့ ထူပူသွားသည် ။

ကိုယ့်ကို နှိပ်ကွပ်သွားသည့် ကောင်မလေးက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သူ့မှာ က ဒေါသတွေနှင့်အတူ နေရီကို ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာတွေက ရှုပ်ထွေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။

တောက် ဒီကောင်မလေးကြောင့် ..။

အခန်း(၂)

"ဘာရယ် နာမည်က အဆန်းပဲ၊ မရေသည် ဟုတ်လား"

"ဘာလဲ ဘွဲ့ ဦးပုညရဲ့ ရေသည် ပြဇာတ်ထဲက မရေသည် လား"

ကျော်လွန်းနှင့် ရွှေမောင်တို့ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေပေမဲ့ သူ မရယ်နိုင် မပြုံးနိုင်အောင် ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ခံစားနေရသည်။ ။

ထိုနေ့က ချိန်းထားသော ဆိုင်ကလေးကို ရောက်တော့ နေရီကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ။ နေရီရဲ့ ဟန်းဖုန်းကို ဆက်မရ၍ အိမ်ဖုန်း ခေါ်တော့လည်း နေရီ ဖုန်းကို လာမကိုင်။ ။

"ဟို မမလေးက ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြားချင်ဘူးတဲ့ ရှင်"

အိမ်ဖော် ကောင်မလေးရဲ့ အဖြေကိုပဲ သူ ရခဲ့သည်။ ။ နေရီဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ဆက်ပြီး ခေါ်ကြည့်တော့လည်း သူစိတ်တွေ မောခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။ ။ တန့်န့်တွေးရင်း ဒေါသတွေဖြစ်မိတာ ရေသည် မ။

"ဘွဲ့ ရှင်ပြောသလို ငါးမိနစ်မှ မရောက်ရင် တို့ ဘာလုပ်ရမလဲပြော"

"သေလိုက် လဲသေပစ်လိုက်စမ်း"

နေရီအမေးစကားကို သူ ဘာမှ မဖြေရသေးခင်မှာ ဘဲ သူမရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အသံကြီးက ဖုန်းထဲကို တန်းဝင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ နေရီ

ဒေါသမဖြစ်ဘဲ နေတော့မည်လား။

ရေသည် မ စကားက သိပ်ပြင်းထန်သည် ။ နေရီက သူ့နံဘေးမှာ တခြားမိန်းကလေး ရောက်နေသည် ဟု အသေအချာကို ထင်မှတ်သွားပုံပါပဲ။

ဒါကို သူ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမည်လဲ။ မတွေးတတ်တော့။

"နေပါဦး ဘွဲ့ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လိုင်းကားပေါ် ရောက်နေတာလဲ"

"ကားပျက်လို့ ကွ၊ ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ပြင်ခိုင်းတာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကြာမယ်ဆိုလို့ စောင့်မိတာ သေရော၊ နောက်ဆုံး ကားကို ထားခဲ့ပြီး နေရီဆီ လိုင်းကားနဲ့ သွားခဲ့တာ"

"တက္ကစီနဲ့ သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ"

"တားမိတဲ့ တက္ကစီနှစ်စီးက ပါစင်ဂျာတွေနဲ့ ချည်းပဲဆိုတော့ စိတ်မရှည်လို့ လိုင်းကား ပြေးတက်စီးမိတာ၊ အဲဒီမှာ ပြဿနာက စီးရီးတွဲလိုက် ဝင်လာတော့တာ တောက်"

သူ့ဖိနပ်ကို နင်းတာကအစ ဖုန်းထဲ သူမအသံ ပါသွားခဲ့တာအထိ ရှင်းပြနေတော့ ကျော်လွန်းနှင့်ရွှေမောင်တို့ ပြုံးစိစိ နားထောင်နေကြ၏။

"တကယ်ကွာ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်ချင် လောက်အောင်ကို ဒေါသထွက်မိတာ၊ ဒီရေသည် မ တမင် လုပ်သွားတာ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ ငဲ့ကို နှိပ်ကွပ်သွားသေးတယ်"

"ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးကို ဒီလို လုပ်သွားတဲ့ မိန်းကလေး ရှားတယ်ကွာ"

မခံနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ကျော်လွန်းက မထိတရိ ဆိုနေသည် ။ မိန်းကလေး

တွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ခြွင်းချက်အဖြစ် နန်းနေရီကလွဲလို့ ကျန်မိန်းမ တွေကို အရေးမထားခဲ့သောသူ ခံရခက်အောင် လုပ်သွားတဲ့ မိန်းမ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဆိုလို့ ဘာတစ်စက်မှ မရှိတဲ့ သူ မ ပုံရိပ်ကအာရုံထဲ ဝင်လာတော့ သူ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်၏။

"ရေသည် ပြဇာတ်ထဲက မရေသည် ဆိုရင်တော့ ဘုန်းတန်ခိုးရှိတဲ့ မိန်းမနော်၊ နောက်ဆုံး ရှင်ဘုရင်ကတော် မိဖုရားကြီး ဖြစ်သွားတာ"

"နားစမ်းပါကွာ ဒီရုပ်လား"

"တော်တော် ဆိုးလို့ လား"

"ဘာဆိုးသလဲ မမေးနဲ့ ၊ မျက်နှာကိုက အဆီပြန်ပြီး ညစ်ပဲ့စုတ်ပြတ် နေတာ လုံးဝ standard မရှိတဲ့ မိန်းမကွ"

ရင်ထဲက မကျေမနပ် ဒေါသတွေနှင့် သူ ပက်ပက်စက်စက်ပဲ ဝေဖန် ပစ်လိုက်မိ၏။ တကယ်ဆို သူမရဲ့ ရုပ်ရည်က ဒီလောက်အထိ အကျည်း တန်လွန်းတာ မဟုတ်ပါ။

"မင်းကလည်း ပြောလိုက်တာ ရစရာ မရှိဘူး"

"သူ လုပ်သွားတဲ့ ပုံကိုပဲ ကြည့်လေ၊ ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း မရှိတဲ့ လုပ်ရပ်လဲလို့ "

"မင်းကကော လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ဖိနပ်နင်းမိတာလေးကို သွားတွန့် တိုနေတာကိုးကွ"

ကျော်လွန်းက သူ့ကို ဝေဖန်သည် ။ သူ ဘာမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ် ဆိတ်နေလိုက်သည် ။

တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်း

တန်ဖိုးဟု သူ လက်ခံထားသော သူ့အတွက်တော့ အများ အမြင်မှာ ဇီဇာ
ကြောင်သူ တစ်ယောက်ဟု ထင်ချင်ထင်ကြမည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းသင်းလာသော ကျော်လွန်းနှင့် ရွှေမောင်
တို့ ကတော့ သူ့အကြောင်း သိကြသည် ။

အဝတ်အစားကအစ အမြဲတမ်း စတိုင်ကျ သပ်ရပ်နေပြီး ရှင်းသန့်
နေသော ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးသည် ခြေသည်း လက်သည်းတွေကအစ ပန်းနုရော
င် အစဉ်သန်းနေကာ ဖုန်တစ်မှုန်ပေလျှင် နေတတ်သူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ကျောင်းမှာ တုန်းကလည်း အဖော်တွေကြောင့် ကင်တင်းနံ အတူလို
က်ထိုင်ပေမဲ့ ကင်တင်းနံက အစားအသောက်တွေကို မစားတတ်သူ။
သောက်ရေကအစ ကိုယ်ပိုင်ရေသန့်ဘူးကို ကျောင်းအထိ သယ်ဆောင်
လာတတ်သူ။

နားလည်ပေးသော သူငယ်ချင်းတွေသာ မရှိလျှင် သူလို ဇီဇာကြောင်
လွန်းသူကို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမည့်သူတောင် ရှိပါမည်လား။

"တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုဆိုတာ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်တာ
တော့ မှန်ပါတယ် ဘွဲ့ရာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဘာမှ လိုလေ
သေးမရှိ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝနဲ့ လိုင်းကားတိုးစီးပြီး ဝမ်းရေး ရုန်းကန်နေရတဲ့
သူချင်း ယှဉ်လို့ မရဘူးလေကွာ"

"ဟေ့ကောင် ကျော်လွန်း ဒါငါသိတယ်၊ စာနာတတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝနဲ့
ယှဉ်ပြီး ငါ ဝေဖန်ခံရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေး
အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဂရုစိုက်ရမှာ ပဲ၊ ကျန်းမာရေးဆိုတာ လူ
တစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လာဘ်ကြီးတစ်ပါးပဲလေ"

သူ ခွန်းတုံ့ပြန် ဆင်ခြင်ပေးတော့ ကျော်လွန်း ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ

အရှုံးပေးသွားခဲ့သည်။ ။

ဘွဲ့ဂုဏ်ထူး ဆိုသော သူက ဇီဝကြောင်လွန်းသည် ဆိုချင်ဆို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်စားပြီး ချွေးတရွဲနှင့် လူတွေကို မြင်ရင်တော့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့မိပါသည်။ ။

မရှိတာ ရှိတာ အပထား နဖူးက စီးကျနေသော ချွေးလေးတောင် သုတ်ဖို့ အချိန်မရဘူးလား။ ရှိသည့် အဝတ်အစားလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဖို့ ခက်ခဲ့နေသလား။

"အခု မင်းကို နေရီ နှာကစံသွားပြန်ပြီလား"

ရွှေမောင်မေးတော့မှ သူ့အတွေးတွေ စကားဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်လာရင်း ပင့်သက်ရှိက် ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

"အေးလေ သူ စိတ်ဆိုးသွားလို့ ဖုန်းဆက်မရတာပေါ့"

"မင်းတို့ သမီးရည်းစား ဘဝကလည်း တကယ် စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် ချောနေရတာက များ နေတယ်"

ကျော်လွန်း ဝေဖန်တာကို သူ နှုတ်ဆိတ် လက်ခံမိ၏။ နေရီ နွဲ့ဆိုးဆိုး ကောက်တတ်တာ အားလုံးသိသည်။ ပြီးတော့လည်း သူ ချောရင် ပျော့သွားတတ်တာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မကြာခဏ စိတ်ကောက်တတ်တာကတော့ သူ စိတ်ပျက်မိ၏

။

"အခု မင်းချော့ဖို့ ခက်နေပြီပေါ့"

"အေး ဖုန်းပိတ်ထားတော့ မရဘူးလေ၊ ရွှေမောင် အေမီကို မင်း အ

ကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြခိုင်းပေးကွာ"

ရွှေမောင်ချစ်သူ အေမီနိုင်ကိုပဲ သူ အကူအညီ တောင်းရတော့မှာ ရွှေမောင်လည်း သိနေပါသည်။

"အေး ငါ ဘယ်လို ပြောခိုင်းလိုက်ရမလဲ"

"ငါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ မင်းကို ပြောပြပြီးပြီလေ၊ အဲဒီအတိုင်း အေမီကို ပြောပြခိုင်းလိုက်ကွာ၊ ဒါဆို နေရီ နားလည်ကောင်းပါတယ်"

"နေရီ သုံးရက်လောက်ဆို စိတ်ပြေမှာ ပါကွာ၊ ဒါထုံးစံ ဖြစ်နေပြီပဲ"

နေရီ စိတ်ကောက်တတ်တာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း သိနေ၏။ သူလည်း ရိုးအီနေ၏။

ဒါပေမဲ့ နေရီကို သူ စိတ်မကုန်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခြင်းက သံယောဇဉ်ကြောင့်လား။ ချစ်တာကြောင့်လား။

စဉ်းစားရတော့ တော်တော် ခက်ပါသည်။

အခန်း(၃)

အလုပ်နားရက်ပေမဲ့ အကျင့်ပါနေသော မျက်ဝန်းတွေက ဆက်ပြီး အိပ်စက်ဖို့ လက်မခံတာကြောင့် သူ့အိပ်ရာပေါ်က ထလိုက်မိသည်။ ။

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းမြှောက်ပြီး အကြောဆန့် အညောင်းဖြေမိသည်။ ။ ပြီးမှ နေရောင်ခြည်နုနုတို့ ဖြာကျ နေသော ပြတင်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ ။

မနက်ခင်းရဲ့ လေကို အရသာခံ ရှူရှိုက်ဖို့ တွေးရင်း မှန်ပြတင်းတံခါး ကို ဖွင့်မိခိုက်မှာ ပဲ မြူးဇစ်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၏။ မျက်ဝန်းတွေက ခြံထဲကို ငုံ့ကြည့်မိပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဘွဲ့မျက်ခုံးတွေ ချက်ချင်းပဲ ကုပ် ကျသွားခဲ့သည်။ ။

ခြံထဲက မြေကွက်လပ်မှာ မြူးမြူးကြွကြွ ဂီတသံစဉ်နှင့်အတူ အေရိုး ဗစ် ကစားနေသော ချစ်ရိပ်ခြယ်ကတော့ စည်းချက်နှင့်အတူ ခန္ဓာကိုယ် လေး လှုပ်ယမ်းနေ၏။

ဝတ်ထားတာက အနီရောင် လက်ပြတ် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနှင့် အောက်မှာ က အနက်ရောင် အသားကပ် စတော်ကင်ကို ဒူးဖုံးရုံမျှပဲ ဝတ်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ။

ပြေပြစ်ကြော့ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပေါ်လွင်စေသလို ကျော

လယ်ခန့်အထိ ရှည်သော ဆံနွယ်ရွှေအိုရောင်လေးကို နဖူးပေါ်အောင် လှန်သိမ်းဖွဲ့နှောင်ထားတာမို့ မျက်နှာလေးကိုလည်း ဝင်းညက်ညက်က လေး မြင်တွေ့နေစေသည်။ ။

ဒီကောင်မလေး အားကစားကို လိုက်စားတာတော့ သူ သဘောကျ နှစ်သက်မိသည်။ ။ အေရီးဗစ်ကော တင်းနစ်ကော ကစားသည်။ ။ တက္ကသိုလ်မှာ လည်း ရေကူးချန်ပီယံဘွဲ့ရအောင် တော်ပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လိုမှ ခင်တွယ်လို့ မရတာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

မိထွေးက ပါလာသော သမီးတစ်ယောက်ဆိုသော အသိက သူ့စိတ်ထဲမှာ အစဉ်စွဲနေတာကြောင့် ဖြစ်မည်။ ချစ်ရိပ်ခြယ်ကတော့ သူ့ကို ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိသော အရိပ်တွေတော့ ပြပါသည်။ ။

သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲ အလိုမကျသည့် ဆက်ဆံမှုတွေ ပြုပြု ချစ်ရိပ်ခြယ်က မျက်နှာလေး တစ်ချက်တောင် ပျက်မသွားပါ။ ။

ကက်ဆက်လေးထဲက သီချင်းသံ ရပ်သွားတော့ ချစ်ရိပ်ခြယ်ရဲ့ အကလေးတွေလည်း ရပ်သွားသည်။ ။ မျက်နှာ ဝင်းမွတ်မွတ်လေးမှာ ကောလည်တိုင်နုလေးတွေမှာ ပါ ချွေးစလေးတွေကြောင့် နေရောင်မှာ ပြောင်လက်နေတာကို သူ မြင်နေရသည်။ ။

ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ လွှားတင်ထားသော မွေးပွတဘက်ရှည်ကြီးကို ဆွဲယူပြီး ချွေးစတွေကို သူမ ပွတ်သုတ်ပေးနေတုန်းမှာ ပဲ သူကျောခိုင်းလိုက်၏။ ။

ညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ချွတ်ကာ အဝတ်တန်းပေါ်က တဘက်ရှည်ကြီးကို ဆွဲယူကာ သူ ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေမိုးချိုးပြီး တံခါးဖွင့်အထွက်မှာ ပဲ အပြင်ဘက်က ရပ်စောင့်နေသော ချစ်ရိပ်ခြယ်နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံသည်။ ။

"နင်က ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

"ချစ် ရေချိုးမလို့ လေ ကိုကိုရဲ့ ၊ ကိုကို ရေချိုးနေတာ စောင့်နေတာပါ"

ဒီကောင်မလေးကို သူ ကြည့်မရ။ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း ပါသည်။ သူမအမည်ကို ချစ်ဟု တစ်လုံးတည်း သုံးနှုန်းတာတွေကော သူ့ကိုပါ ကို ကိုဟု ရဲရဲတင်း ခေါ်တာတွေ သူ မကြိုက်ပါ။

"ကိုကိုက ချစ်ရဲ့ အစ်ကိုမို့ ကိုကိုလို့ ခေါ်တာလေ ကိုကိုရဲ့ "

ဘယ်လောက်ပဲ မကြိုက်ဘူး ပြောပြော ဒီကောင်မလေးက ဇွတ်ခေါ်ပြီး ဇွတ်အတင်း အစ်ကို တော်ပစ်တတ်တာမို့ ကြာတော့ သူပဲ ပြောရတာ မောပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ။

အခုလည်း ကြည့် သူ ရေချိုးနေတာသိရက်နဲ့ ရေချိုးခန်းရှေ့က မတ် တတ် လာစောင့်နေပုံက မဟုတ်သေး။ လုံချည်ရင်ရှားနှင့် ပခုံးပေါ်မှာ တဘက်တစ်ထည်ကို လုံခြုံစွာ ခြုံလွှမ်းထားပေမဲ့ အမြင်မသင့်တာ အမှန်။

"ငါရေချိုးနေတာ သိရင် နင့်အခန်းထဲနင် ပြန်ဝင်နေပေါ့၊ ဘာလို့ ရေ ချိုးခန်းရှေ့ လာစောင့်နေရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုကိုရဲ့ ကိုကိုပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဝင်ချိုးမလို့ စောင့်နေတာပါ"

ပြောပုံက တကယ့်ကို ဘာမှ မသိတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချဉ်ခဲ နဲ့ ဖြစ်သွား၏။

"ဘာဖြစ်လဲ မမေးနဲ့ မိချစ် နင်နဲ့ ငါက တကယ်ဆို ဘာမှ သွေးသား တော်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် ငါအထင် အမြင်အသေး မခံနိုင်ဘူး။ နောက်ဆို နင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပါ"

စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် ပြောပစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ မျက်နှာလေးညှိုးကာ သူမ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘဲ အခန်းထဲ အထိ ဆက်ဝင်ခဲ့သည် ။ အဝတ်အစားတွေ လဲလှယ်ဝတ်နေတုန်းမှာ ဟန်းဖုန်း လေးက ထမြည်သည် ။

ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ရွှေမောင် ချစ်သူ အေမီနိုင်ဆီက ဆက်လာတာ ဖြစ်သည် ။

"ကိုဘွဲ့လား"

"ဟုတ်တယ် အေမီ ပြောလေ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

အေမီကို ရွှေမောင်ကတစ်ဆင့် နေရီကို ရှင်းပြခိုင်းတာ သတိရလိုက်တာမို့ သူ မေးလိုက်မိသည် ။

"ကိုမောင်ကို ကိုဘွဲ့ ပြောပြတဲ့ အတိုင်း အေမီ နေရီကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ သူ နားလည်လက်ခံပါတယ်"

"ဟင် ကိုယ် အခုအချိန်အထိ သူ့ကို ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး"

"အဲဒါ နေရီ တမင်ဖုန်းပိတ်ထားတာ နေမှာ ၊ သူက စိတ်ပြေနေပြီဆို ပေမဲ့ သိတဲ့ အတိုင်း သုံးလေးရက်လောက်တော့ စိတ်ကောက်နေပြလို့ ကံရမှ ကျေနပ်တဲ့ သူလေ"

အေမီစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တော့ မျက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ နေရီက သူ့ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူ စိတ်ကောက်ဖို့ ကြံစည်နေသည် လား။

"သူ စိတ်ပြေလောက်တဲ့ အချိန်ကျရင် ကိုဘွဲ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်၊ သည်းခံ စောင့်လိုက်ပါဦးနော် အဟင်း ကိုဘွဲ့လည်း နေရီအကြောင်း သိ နေတာပဲဥစ္စာ"

နေရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးနေခဲ့ရတာ က အေမီတို့ တောင် သိနေပြီပဲ။ နေရီ ဒီလောက်အထိ အနိုင်ယူလွန်းတာ တော့ ဒီတစ်ခါ သူ စိတ်ဆိုးမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါသတွေကို မျိုချကာ

"အင်း ကျေးဇူးပဲ အေမီ"

ဖုန်းကို သူ ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း မကြည်လင်သော စိတ်တွေနှင့် ကော် ဖီခန်းဘက် ထွက်ခဲ့သည် ။ အခန်းဝ မရောက်ခင်မှာ ဘဲ ချစ်ရိပ်ခြယ် အ သံကို ကြားရတာမို့ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားမိ၏။

"ကိုကို ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုရင် ပလာဇာကို လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့ ဦးဦးဖေရဲ့ "

"သား သွားစရာမရှိဘူးဆိုရင် ပို့ခိုင်းလေ သမီးရဲ့ ၊ တစ်ခါတလေပဲဥစ္စာ သား လိုက်ပို့မှာ ပါ"

"အိမ်က ကားကိုပဲ ယူပြီး သမီးဘာသာ သွားပါလားကွယ်၊ မောင်ဘွဲ့ က အားချင်မှ အားမှာ "

ချစ်ရိပ် မိခင်ရဲ့ တားမြစ်သံကိုလည်း ကြားရသည် ။ ဖေဖေကတော့ သူ့ကို ဒီကောင်မလေးရဲ့ အစေခံ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်လို လွှတ်နေတာ တော့ သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဘာမှ မကြားသလို ခပ်တည်တည်ပဲ ကော်ဖီခန်းထဲ သူဝင်ခဲ့သည် ။ တံခါးဝကို မျက်နှာပြု ထိုင်နေသော ဖေဖေက သူ့ကို အရင်ဆုံး မြင်တွေ့ သွားကာ

"ဟော သား လာထိုင်ကွာ၊ ဒီနေ့ သား ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးသလဲ"

ဖေဖေရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကြိုသိနေပြီးသော သူ ဖေဖေ နံဘေးက ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

"ရှိတယ် ဖေဖေ ကျော်လွန်းတို့ နဲ့ ချိန်းထားလို့ ခဏနေရင် သွားရမှာ
"

ချစ်ရိပ်ခြယ်မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားတာကို သူ မြင်သည် ။
ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်က သူကြိုက်သော ပေါင်မုန့်မီးကင် နှစ်ချပ်ကို ယိုအနည်းငယ် သုတ်ပေးပြီး ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ရှေ့မှာ ချပေးရင်း

"သားဘွဲ့ မအားဘူးဆိုလည်း သမီးဘာသာ သွားလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဦးအောင်ကို ကားမောင်း ပို့ခိုင်းပေါ့ကွယ်"

"နေပါဦး သား၊ သားကိစ္စက အရေးကြီးလို့ လား"

"အရေးကြီးတာ မကြီးတာထက် ဒီနေ့လေး တစ်ရက်ပဲ သား နားရက်ရတာလေ ဖေဖေရဲ့ သားဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားပါရစေ"

ဖေဖေ မျက်နှာပျက်သွားတာ သူ သိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းယူစားလိုက်သည် ။

တကယ်ဆို အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်းပြပြီး သူငြင်းလို့ ရေပေမဲ့ တမင်ပဲ ငြင်းပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေရဲ့ မိန်းမနှင့် မယားပါသမီး တစ်ယောက် အပေါ်မှာ သူ့ရဲ့ သဘောထားကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါ။

"ရပါတယ် ကိုကို မအားရင်လည်း နေပါစေ၊ ချစ်ဘာသာပဲ သွားလိုက်တော့မယ်"

ချစ်ရိပ်ခြယ် လေပြည်လေးနှင့် အရှုံးပေးသွားပေမဲ့လည်း သူ မသနားပါ။

မိထွေးဆိုတာ မိထွေးပဲ ဖြစ်သလို ချစ်ရိပ်ခြယ် ဆိုတာလည်း ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးရဲ့ ညီမတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ဒါသူရဲ့ အရိုးစွဲနေသော အတ္တကြီးဟု ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ သူရဲ့ သဘောဆန္ဒ တစ်ခုမှ မပါဘဲ ဖေဖေ ပြုခဲ့သောကိစ္စ။

သူ့ဘက်က ခါးခါးသီးသီး စကန့်ကွက်ခဲ့သည့်တိုင် ဖေဖေသည် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

ဖေဖေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးက ဖေဖေအပေါ်မှာ အားကိုး ယုံကြည်ထားသမျှ သူ ယုံကြည်ချက် အားလုံးကို ပျက်စီးသွားစေခဲ့သည်။

မေမေ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ကတည်းက ဖေဖေသည် သူ့အပေါ်မှာ ပဲ ချစ်ခြင်းတွေ သံယောဇဉ်တွေ စုပုံခဲ့သည် ဟု ယုံကြည်ထားသမျှ အားလုံးသည် မှားယွင်းခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်ကို သူတို့ အိမ်ကြီးပေါ် အရောက် ခေါ်တင်ခဲ့သည်။ ဒါတင်မကဘဲ ဒေါ်ခင်သက်ခြယ်၏ ပထမခင်ပွန်းနှင့် ရသော သမီးတစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့သည်။

သူရဲ့ မေမေနေရာမှာ ဖေဖေ အစားထိုးနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ သူကတော့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဒါကို ဖေဖေ မကျေနပ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့ခံစားချက်တွေကတော့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။